

ret meget Militær til København, men Jylland spækkes fra øverst til nederst. De maa være overordentlig oprørske, de, der bor i Jylland, naar man saadan skal passe paa dem fra øverst til nederst; dér faar man Soldater af Hensyn til, at man skal opretholde den indre Orden. Det ærede Medlem maatte se at finde en anden Forklaring, da det generede ham i høj Grad, at de har faaet alt det Militær placeret i Jylland, og saa blev det den, at det var af Hensyn til den indre Ordens Opretholdelse. Derefter sagde han, at vi fra socialdemokratisk Side var kommet dertil, at vi var blevet enige med Venstre i, at Soldaterne godt kunde bruges til Ordenens Opretholdelse. Da jeg protesterede, sagde han: Ja, men det Politi, vi vilde have, var da ogsaa Soldater. Derimod maa jeg bestemt protestere. De fik dog en militær Uddannelse, sagde den ærede Ordfører. Aldeles ikke! Det ærede Medlem kan ikke i saa Henseende fremføre det allerringeste. Vi har sagt, at dette Reservepoliti skal have 2 Maaneders Uddannelse for at supplere det nuværende Politi, med ganske den samme Udrustning og Uniformering, og gaa ind som et Led i Politiet, men det har ikke det allerringeste med Militær at gøre. Det er en Politistyrke, der under visse Forhold kan forøges, men det er Politi og ikke Militær. Vi har sagt og gentager det her, at det har vist sig, at hver Gang man vil prøve paa at benytte Militæret til Ordenens Haandhævelse, saa har det skabt mere Uro end Ro og mere Uorden end Orden, og det har ikke det allerringeste paa sig at ville paastaa, at det Reservepoliti, vi kræver, faar en militær Uddannelse, et militært Tilsnit, ingen af Delene er Tilfældet.

Derefter sagde det ærede Medlem, at det var egentlig mærkeligt, det var ikke saa overvældende meget, vi fik at vide om Socialdemokraternes og de Radikales Forslag. Han sagde nu ikke noget om det konservative Forslag, men kun om de Radikales og Socialdemokraternes Forslag. Ja, men det er jo egentlig Venstres Forslag, der bliver behandlet her. Den højtærede Formand kunde, hvis han vilde, komme og sige: Hov hov, hold Dem til Dagsordenen! og Dagsordenen er det af Venstre stillede Forslag til en Hærorfning. Det er ikke de Radikales og ikke Socialdemokraternes Forslag, der foreligger til Behandling; det er Venstres. Jeg tror, at naar alt kommer til alt, beskæftiger vi os, skønt det ærede Medlem synes, det er for lidt, mere med det radikale Forslag og vort eget end med Venstres, saa det ærede Medlems Beklagelse

var for saa vidt ubegrundet. Men hvis man vil sætte sig omhyggeligt hen og studere, hvad det ærede Medlem har sagt i de ca. 4 Timer, han nu har talt — 2 Timer hver Gang —, og strege under, hvad det ærede Medlem har sagt om Venstres Forslag, saa kan jeg give ham Ret i, at det er grumme lidt, der tales om Venstres Forslag, skønt det er dette Forslag, der er til Behandling her. Derefter sagde Venstres Ordfører, at jeg havde brugt Billedet om den syge Mand, som man haanede, eller som man spillede paa Næsen, og saa sagde han, at hvis den syge Mand hørte disse Udtalelser, vilde han le; at tænke sig Danmark optræde udfordrende og kalde dette en Udfordring fra Danmarks Side! Jeg sagde nu ikke udfordrende, jeg sagde prøve paa at spille paa Næsen; men jeg giver for øvrigt for saa vidt den ærede Ordfører for Venstre Ret: Tyskland vilde le, hvis det hørte, at man herhjemme forberedte sig paa at agere overfor det. Nu maa det ærede Medlem huske, at det er ikke min Opfattelse; men der staar i den Betænkning, vi har liggende, og hvor man spørger Generalstaben, hvad den mener, dér staar, at Danmark ikke kan gøre Regning paa, hvis det bliver angrebet, at faa Hjælp foreløbig, og derfor maa det indrette sit Forsvar saaledes, at man ved egne Kræfter kan modstaa et alvorligt Angreb fra tysk Side. Og det besvarer Venstre med at lægge en lang større Styrke over til Sydjylland; end der var dér i Forvejen. Jeg indrømmer, at det er det gode ved Sagen, at man forhaabentlig ler ad det hele dernede og siger: Herre Gud, vil I agere med! — ler paa samme Maade, som man maa le, naar man hører det ærede Medlem Hr. Rudolf forsikre, at han ikke tænker paa at tage noget med Vaabenmagt fra Tyskland. Det er den Slags Ting, man vist ikke tager fuldkommen alvorligt, man ler ad dem.

Den ærede Ordfører for Venstre talte derefter om den af os krævede Folkeafstemning. Jeg troede i Virkeligheden, at første Gang, da han sagde, at sikkert intet af de tre Forslag, de Konservatives og Venstres taget under eet, de Radikales og Socialdemokraternes hvert for sig, vilde faa Flertal, var det en Fortalelse, men jeg blev noget overrasket, da han i Dag sagde, at det ikke var nogen Fortalelse, ingen af dem vilde faa Flertal for sig. Det forekommer mig nemlig, at saa bliver det dobbelt letsindigt at ville gennemføre en Hærorfning uden at have ringeste Sandsynlighed eller Garanti for, at der er Flertal derfor. Det forekommer mig, at det, man dog i det mindste maa føle sig fuldt sikker paa, naar man gennemfører